

Persie ad referendum.

Siam s výhradou plného práva přídržeti cizince v Siamu k zachování ustanovení této úmluvy ve shodě se zásadami, které určují použití siamských zákonů na takového cizince.

Prozkoumajše tuto úmluvu, schvalujeme a potvrzujeme ji.

Tomu na svědomí jsme tento list podepsali a k němu pečeť republiky Československé přitisknouti dali.

Na Hradě pražském, dne 9. března léta tisícího devítistého dvacátého sedmého.

Ministr zahrani. věcí:
Dr. EDVARD BENEŠ v. r.

President republiky Československé:
T. G. MASARYK v. r.

Vyhlašuje se s tím, že ratifikační listina Československé republiky byla uložena ve smyslu čl. VIII. úmluvy dne 11. dubna 1927 u generálního tajemníka Společnosti Národů, kterýmžto dnem nabyla úmluva pro Československou republiku mezinárodní působnosti.

Mimo Československou republiku uložily dosud ratifikační listinu této úmluvy u generálního tajemníka Společnosti Národů tyto státy:

Bulharsko (1. VII. 1924), Itálie (8. VII. 1924), Siam (28. VII. 1924), Albanie (13. X. 1924), Španělsko (19. XII. 1924), Rakousko (12. I. 1925), Německo (11. V. 1925), Monaco (11. V. 1925), Finsko (29. VI. 1925), Lotyšsko (7. X. 1925), Velká Británie též za sev. Irsko, Nový Zéland (s územím pod mandátem záp. Samoy), Jižní Afriku (s územím pod mandátem jihových. Afriky) a Indii (11. XII. 1925), Švýcarsko (20. I. 1926), Čína 24. II. 1926), Polsko ve jménu svob. města Gdanska (31. III. 1926), Belgie (31. VII. 1926) a Polsko (8. III. 1927).

Kromě toho k úmluvě přistoupily a jsou jí vázány:

Egypt (29. X. 1924), Jižní Rhodesie a Nový Foundland (31. XII. 1925), Velká Británie za osady: Nigerii, Seychelles, britský Honduras, Ceylon, Kenya, ostrov Maurutius, britský protektorát Šalomounských ostrovů, osady ostrovů Gilbert a Ellice, Fidži, Ugandu, Trinidad, Zanzibar, území Tanganyika, Ostrovy pod větrem, Větrné ostrovy, Gambii, Nyassu, Straits Settlements, Spoj. státy Malajské, Bruneu, Johore, Kedah, Kelantan, Trengganu, Sierra Leone, sev. Rhodesii, Barbados, Zlaté pobřeží, Cypr, Gibraltar, Maltu, Somalsko, Basutsko, Bečuansko, Svazijsko a Hong-Kong (3. XI. 1926), Velká Británie za osady a mandáty: Bermudy, Bahamy, ostrovy Falklandské, Sv. Helenu, Palestinu a Zajordaní (datum přístupu těchto osad a mandátů nebylo generálním tajemníkem Společnosti Národů dosud sděleno).

(Vyhlášena pod č. 96 Sb. z. a n. v částce 45 dne 19. července 1927.)

Sociální pojištění:

**Výnos Ústřední sociální pojišťovny ze dne 8. dubna 1927, č. j. 1871/N
o ochranné lhůtě při uplatňování nároku na dávky v mateřství.**

Ochranná lhůta pojištěnky počíná zásadně běžeti od okamžiku, kdy těhotná pojištěnka přestane vykonávati námezdné práce. Běh této lhůty se však stanoví po dobu, po kterou pojištěnka požívá dávek podle uvedeného ustanovení před porodem.

V tom případě, že se pojištěnka přihlásí o dávky ihned, jakmile přestane vykonávati námezdní práci, počne tedy ochranná lhůta běžeti teprve po uplynutí posledního dne šestého týdne, po který pojištěnka požívala uvedené dávky před porodem, nebo ode dne porodu, nastal-li tento dříve, než uplynula šestitýdenní podpůrná doba.

V případě, že by pojištěnka vystoupila z práce, ale nepřihlásila se zároveň o uvedenou dávku, počne plynouti lhůta ochranná ode dne výstupu ze zaměstnání a plyne dále až do dne uplatnění nároku, aby pak pokračovala ve svém běhu po uplynutí šesti týdnů, po které před porodem dávka se pobírá, resp. ode dne porodu podle toho, co bylo shora vyloženo. Nepřihlásí-li se však pojištěnka po svém výstupu ze zaměstnání o uvedené dávky do doby, než jí uplyne ochranná lhůta, ztrácí veškeré nároky na tyto dávky.

Má-li pojištěnka mít nárok na pomoc porodní asistentky a na peněžitou podporu v šestinedělí, musí tedy porod nastati nejpozději 84. den po vystoupení z námezdního zaměstnání (t. j. doba šesti týdnů [42 dnů], po kterou skutečně požívala dávek před porodem, zvětšena o její ochrannou lhůtu, nejvýše opět 42 dnů). Nastane-li později, nemá pojištěnka nároku na dávky při porodu, ani na podporu v šestinedělí a na příspěvek za kojení.

Nárok veřejné porodnice na náhradu ošetrovacích nákladů podle § 149, odst. 3. cit. zák. nutno posuzovati ze stejných hledisek, a jsou proto nemocenské pojišťovny oprávněny odmítnouti placení ošetrovného pouze tehdy, když pojištěnka sama podle toho, co bylo uvedeno, nemohla by již uplatňovati nároku na dávky podle § 95, odst. II., čís. 2.

Oběžník U. S. P. č. 49 ze dne 24. června 1927 ve věci stížností do předpisu pojistného za invalidní a starobní pojištění.

V poslední době podávají někteří zaměstnavatelé, dovolávající se nálezu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. dubna 1927, č. j. 6399/27, stížnosti také do předpisu za invalidní a starobní pojištění za 7 dnů, když se v závodě v neděli a svátky nepracuje. Některé nemocenské pojišťovny obrátily se již na Ústřední sociální pojišťovnu o sdělení, jaké stanovisko mají k takovým stížnostem zaujímati a co uváděti v administrativním řízení. Aby postup u všech pojišťoven byl shodný, ukládá Ústřední sociální pojišťovna, aby ve vyjádřeních politickým úřadům bylo uváděno toto:

»Nález Nejvyššího správního soudu ze dne 14. dubna 1927, č. j. 6399/27, týká se jen pojištění nemocenského a nepřipouští analogického použití pro obor pojištění invalidního a starobního.

Pojistné invalidního a starobního pojištění je v § 158 zákona č. 221/1924 stanoveno pevnými týdenními částkami běze zření na to, pracuje-li se v týdnu 6 (nebo i méně) nebo 7 dnů. Všechny matematické propočty (viz část finančně matematickou a matematicko-statistickou důvodové zprávy k zákonu č. 221/1924 a zprávy sociálně-politického výboru poslanecké sněmovny) spočívají na předpokladu, že pojistné bude odváděno za plné týdny a nerozeznávají mezi zaměstnanci pracujícími v týdnu šest nebo sedm dní.

Také dávkový systém zákona je vybudován na příspěvkových týdnech jako jednotkách. Jsou zde tudíž dvě korespondující jednotky: jednotka časová, t. j. příspěvkový týden (§ 108) na straně jedné a jednotka peněžitá, t. j. týdenní pojistné (§ 158) na straně druhé.

Uvažuje-li se, že zaměstnanec nepřetržitě činný musí mít možnost, aby získal počet příspěvkových týdnů, rovnající se počtu odpracovaných týdnů i v tom případě, že v neděli nepracuje, je zřejmé, že se nositeli pojištění na druhé straně musí dostávati plného pojistného, jak zákonem je stanoveno.

Uváží-li se dále, že převážná většina všech pojištěnců vykonává práce jen 6 dnů, jeví se protimyslným názor, že v takových případech je platiti jen část pojistného, připadající na 6 dnů (6 sedmin sazeb stanovených v § 158), poněvadž by to znamenalo, že se v převážné většině případů platí pojistné o jednu sedminu menší zákonitých sazeb.

Nelze proto tvrditi, že se částky, uvedené v § 158, odst. 1, vztahují jen na ty případy, v nichž práce nebo služby jsou vykonávány po 7 dnů.